

Buikpijn met vlinders

Ik voel een steek ik mijn maag als ik de krant lees. Bah. Buikpijn krijg ik er van. Een artikel over 'the GAP', waarvoor kartrekker Tanja is geïnterviewd. Dingen zijn verdraaid en negatief ingekleurd, dat lees ik direct. Het was blijkbaar nodig voor het artikel om een negatieve toon en draai te geven. Om het betrokkenen moeilijker te maken, in plaats van hun inzet te vieren.

Ik voel de zorg die Tanja heeft als ze dit leest, weet hoeveel zij zal investeren om dit recht te zetten. Uren extra werk, alleen door dit ene artikel. Zonde van haar tijd. Ik hoop dat ze zich niet laat demotiveren, dat ze haar missie doorzet. Ik weet dat ik meer buikpijn heb door dit stuk dan zij. Zij brengt nu al in kaart welke stappen dit artikel met zich mee brengt, wat daardoor uitstel behoeft, met wie contact nodig is, wat moet worden bijgesteld. Ik hoor haar zeggen 'het is niet anders, rectificatie vragen, plan bijstellen en door'.

Ik bewonder Tanja. Als inwoner is het haar gelukt om een co-creatie met de gemeente Haakbergen, met projectontwikkelaars, fondsen, stichtingen en inwoners van Haaksbergen op te zetten. Als vrijwilliger, als inwoner van de gemeente. Ze brengt iedereen bij elkaar. Omdat ze een goed idee heeft. Een wens voor de gemeente, voor ondernemers, voor inwoners. Ja, ook voor haarzelf. Omdat ze het fijn vindt om aan te pakken, dingen te leren, te onderhandelen, te organiseren, en om te tuinieren. Omdat ze het leuk vindt om te doen, maar vooral omdat ze anderen iets wil brengen. Omdat ze niet kijkt naar 'de gemeente' die verantwoordelijk is voor openbare ruimte, maar omdat ze zichzelf actief onderdeel van die gemeente en die verantwoordelijkheid voelt.

Ik denk terug aan het telefoontje waarmee ze mij betrok bij haar project. "Dat braakliggend stuk terrein is een doorn in het oog van iedereen, er is zoveel negativiteit rond die plek, ik wil daar iets leuks mee doen. Wil je een keer meedenken? Jij hebt zo veel kennis en netwerk rond bewegen in Haaksbergen". Ik kreeg direct het gevoel dat ik hierbij wilde horen. Zo heeft ze onderweg honderden mensen betrokken en enthousiast gekregen. Ze geeft het gevoel dat je bijdrage aan de gemeente belangrijk is. Dat alles wat je kan doen, goed is. Belangrijk is. En dat alles wat je niet kan, niet erg is. Niet eens gezien wordt.

Ik zie de burgemeester van Haaksbergen in een filmpje. Hij roept mensen op om mee te doen met The GAP. Hoe gaaf dat hij dat lef toont. Tenminste, in zijn schoenen had ik dat waarschijnlijk nodig. Hij lijkt wat ongemakkelijk, maar tegelijkertijd heel overtuigd. Ik stel me voor hoe spannend het is. Hoe roep je als burgemeester je inwoners en ondernemers op om mee te doen met the GAP? Om geld te doneren voor inrichting van de publieke ruimte. Hoe roep je inwoners op, die waarschijnlijk verwachten dat jij, als vertegenwoordiger van *de gemeente*, diezelfde dingen al lang had moeten doen. Ik voel weer diezelfde buikpijn. Je kunt het gewoon niet goed doen. Het is wachten op het volgende artikel. Zo niet in de krant, dan wel in de sociale media.

Ik lees op sociale media dat de netschommel is gestolen. En dat er hondenpoep op het gras, peuken en troep in het park liggen, nog voor de bouwhekken weg zijn. Ik lees commentaren over hoe zonde het is van het geld dat er een tijdelijk park komt dat zoveel geld kost, dat het nu al drie maanden langer duurt voor het open gaat en er vast weer niets van het plan terecht komt....Ik voel weer die buikpijn. Waarom? Waarom vinden mensen het nodig om spullen van anderen te stelen of te beschadigen? Waarom moet iemand negatief posten op sociale media over een mooi project? Een gemeenschapsproject waar zoveel mensen op zo'n positieve manier zich inzetten voor hun omgeving. Waar mensen samen komen, enthousiast en gemotiveerd raken, waar 1 en 1 drie wordt.

Ik zie de projectontwikkelaars, de vrijwilligers, de donateurs, sponsoren en gemeente tijdens de opening van het park. Ik kijk naar Tanja, die ze allemaal één voor een in het zonnetje zet. Ik zie de projectontwikkelaars en voel hoe nieuw het voor hun is, om met vrijwilligers en gemeenschap op deze wijze samen te werken. Ik zie de wethouder ijsjes uitreiken, met een grote glimlach.

En dan hoor ik hoe niet iedereen tevreden is. Verontwaardiging over de gestolen schommel angst voor vernieling, onbegrip over de speech van de wethouder waarin hij hoopt dat het park snel plaats zal maken voor definitieve bebouwing. Even buikpijn. En dan kijk ik door de ogen van Tanja; het is gelukt. Ik kijk naar al deze mensen en hun verbinding, ik zie kinderen spelen, insecten vliegen en ik? Ik krijg vlinders in mijn buik.